

Zicht^{op} IJssel

NUMMER 11 | MAART 2023

Nieuwe bestuursleden

Omdat ontspannen zó moeilijk is

Werken vanuit de bedoeling

Laat niemand in eenzaamheid sterven

Nieuwe coördinatoren voor IJsselThuis

Posteractie Ommoord

Een onvergetelijk moment

VAN DE VOORZITTER

Door George Henkens
Voorzitter bestuur IJsselHospices

Deze nieuwe *Zicht op IJssel* hebben we zo gepland dat we iedereen op de hoogte kunnen brengen van best veel nieuwe ontwikkelingen. Tussendoor proberen we dat ook al te doen op de prikboards en de websites, maar zo mooi als dat met een *Zicht op IJssel* kan, kunnen we dat daar niet.

Vijf jaar IJsselOever

2022 was het jaar waarin we konden vieren dat IJsselOever vijf jaar geleden werd gestart. Een daverend feest paste hierbij en dat was het ook. IJsselOever is inmiddels een niet meer weg te denken baken in Capelle en Krimpen geworden, met een wijd vertakt netwerk van vrijwilligers.

Chapeau!

In 2022 vertrokken uit alle lagen van onze organisatie mensen. Dat heeft altijd effect op hen die blijven. Ook als het tijdig wordt aangekondigd, zit er altijd tijd tussen het vertrek en de komst van de opvolger. Als het vertrek plotseling komt, is de impact nog groter en vraagt het van iedereen veel flexibiliteit en inlevingsvermogen om in de ontstane situatie te werken. En gelukkig was dit ruimschoots aanwezig: s chapeau!

Op het niveau van voor corona

We kijken ondanks deze vele personele wisselingen terug op een zeer vruchtbaar jaar. Na twee coronajaren waarin mensen het moeilijker vonden om naar een hospice te gaan, zien we dat dit helemaal is verdwenen. We hebben met onze hospices samen 175 mensen in onze huizen opgenomen en 24 mensen thuis verzorgd. Hiermee zijn we royaal op het niveau van voor de coronapandemie.

Een prestatie van formaat

Voor het eerst konden we op basis van de cijfers van 2020 voor IJsselPolder subsidie aanvragen en die werd ons toegekend. Hierdoor beschikken we vanaf 1 april 2023 voor IJsselPolder over een vergelijkbare stroom van inkomsten als de andere hospices. Daardoor kunnen we ook de twee aanloopjaren van IJsselPolder afsluiten.

Het financieringsplan dat we hebben opgesteld toen we aan IJsselPolder begonnen, heeft heel goed gewerkt. Met hulp van de Vrienden van IJsselThuis en IJsselPolder is het bestuur erin geslaagd de ruim € 900.000,- die nodig was om IJsselPolder te bouwen en twee jaar te exploiteren, bij elkaar te brengen. Een prestatie van formaat, waarvoor ik iedereen die zich daarvoor heeft ingespannen, bijzonder dank.

Nieuw elan

We gaan 2023 verder in met het nieuwe elan van veel nieuwe gezichten: nieuwe coördinatoren en nieuwe bestuursleden die zich in deze *Zicht op IJssel* voorstellen. Er komt geen nieuwe manager. In overleg met de coördinatoren is besloten dat zij als zelfsturend team gaan opereren: een organisatievorm die ook in andere zorginstellingen steeds meer wordt toegepast. Hierbij halen we veel profijt uit het feit dat onze hospices alle drie gelijk zijn georganiseerd, waardoor iedereen bij elk hospice kan worden ingezet. Overigens behoudt elke coördinator wel zijn vaste hospice. De eerste ervaringen zijn ronduit positief en het bestuur en het team coördinatoren verwachten er veel van.

Vrolijk toegewijd en gemotiveerd

Voordat u denkt dat ik vergeten ben dat zorg in een hospice of zorg aan huis worden bepaald door vrijwilligers, is mijn laatste alinea voor iedereen die zich op vrijwillige basis heeft gecommitteerd aan een deel van onze hospices. Ik hoop dat ons werk ons die voldoening en waardering schenkt, waardoor we gemotiveerd blijven om vrolijk en toegewijd ons steentje bij te dragen aan de taak die we onszelf hebben gesteld:

Ik kan je niet beter maken, maar ik kan er wel voor zorgen dat je je wat beter voelt.

NIEUWE BESTUURSLEDEN IJSSELHOSPICES

HILDA VAN OOSTERKAMP

Mijn naam is Hilda van Oosterkamp; ik woon in Krimpen aan den IJssel. In het dagelijks leven ben ik bestuurder van DrechtDokters, een coöperatieve huisartsenorganisatie. Daarnaast ben ik auditor in de VVT-sector en in de hospicezorg. Ik houd me graag bezig met kwaliteit van zorg en persoonsgerichte zorg.

Mijn persoonlijke drijfveer is om de zorg elke dag een beetje beter en passender te maken, om deze nóg meer aan te laten sluiten op de behoefte.

Geen dagen aan het leven toevoegen, maar leven aan de dagen

Bovenstaande uitspraak is er één die mij uit het hart gegrepen is. Als klein meisje maakte ik het sterven van mijn oma van dichtbij mee. Dat maakte indruk, al was ik nog maar klein. In mijn latere leven kwam ik als wijkverpleegkundige regelmatig in aanraking met palliatieve zorg in de thuissituatie. Als auditor zie ik hoe belangrijk het is om met liefdevolle zorg, aandacht, kennis en kunde tijdens het laatste stuk van iemands leven van betekenis te kunnen zijn. Om waarde daaraan toe te kunnen voegen en om iemand te kunnen bijstaan in het vredig te kunnen sterven en in het leven tot het zover is.

Er zijn

Ik zie dat er in de IJsselHospices met veel mensen wordt gewerkt om juist dát te doen: om mee te lopen, om naast iemand te staan op dat laatste stukje van het levenspad, om leven toe te voegen aan de dagen en er nog zijn.

Hospicezorg is bijzondere zorg die duidelijk voorziet in een behoefte in de regio. Daar draag ik als bestuurslid graag mijn steentje aan bij door het inzetten van mijn kennis en ervaring.

”

*Geen dagen toevoegen
aan het leven,
maar leven aan de
dagen.*

NIEUWE BESTUURSLEDEN IJSSELHOSPICES LUCI SCHERMERS

Graag stel ik me aan u voor aan de hand van deze foto. Want wandelen is één van de dingen die ik graag doe. Wandelen, onderweg zijn: het tekent het leven van ieder mens. Maar zoals de foto ook aangeeft: we dragen op onze levensweg ook allemaal een rugzakje mee.

Liever een boek dan koeien

Mijn levensweg begon op een boerderij in het land van Heusden en Altena. Zelf las ik liever een boek dan dat ik me met de koeien bezig hield. Nadat ik een paar jaar als leerkracht op een basisschool heb gewerkt, wilde ik graag mijn levensweg een andere wending geven en ben ik theologie gaan studeren. Een heerlijke tijd: een tijd van nieuwe vrienden maken en nieuwe inzichten op doen.

Palliatieve zorg: boeiend en waardevol

Ik werd vervolgens predikant-geestelijk verzorger in de verpleeghuizen Ichthus-Meerhorst aan de Hoofdweg in Capelle aan den IJssel, het latere Rijckehove. Juist in die tijd (eind tachtiger jaren) begon er meer gerichte aandacht te komen voor palliatieve zorg. Het werd een boeiend en waardevol onderdeel van de verpleeghuiszorg. Het bleef mijn aandacht houden - ook op de andere werkplekken die ik kreeg: in het zorgcentrum Laurens, het IJsselland Ziekenhuis en de kerkelijke gemeente van Krimpen aan de Lek.

Ieder een eigen rugzak

Goede palliatieve zorg voor mensen aan het einde van hun levensweg, voor ieder mens met een eigen gevulde rugzak: mooie gesprekken leverde dat vaak op. Wat zit er in je rugzak dat het moeilijk maakt om afscheid te nemen?

Wat laat je nog eens door je handen (en je hart) gaan? Wat kan in deze levensfase weg uit je rugzak en wat neem je mee als steun en houvast?

Nu ik met pensioen ben gegaan, wil ik graag vanuit een andere invalshoek meedenken in de palliatieve zorg en ben ik lid geworden van het bestuur van de IJsselHospices. Daar hoop ik mijn ervaring en kennis op een positieve manier in te kunnen zetten voor iedereen die in de hospices werkt of verblijft.

”
Goede palliatieve zorg voor ieder mens met een eigen gevulde rugzak.

NIEUWE BESTUURSLEDEN IJSSELHOSPICES JEAN-BART BÜGEL

Graag wil ik me even voorstellen als nieuw lid van het bestuur.

Ik ben Jean-Bart Bügel, 57 jaar oud en getrouwd met Ellen, die werkzaam is als vrijwilliger in IJsselOever. We hebben samen vier kinderen. De kinderen zijn inmiddels uitgevlogen en wij wonen samen met onze hond Tommy in Capelle aan den IJssel.

Oorspronkelijk kom ik uit Brabant, want ik ben geboren in Helmond. Ik ben verder opgegroeid in Amersfoort. Op mijn achttiende ben ik naar Rotterdam gekomen om bedrijfseconomie te gaan studeren aan de Erasmus Universiteit. Daarna heb ik gewerkt op een accountantskantoor en bij diverse onderdelen van Rijkswaterstaat, eigenlijk altijd in financiële functies. Ik ben nu werkzaam als manager Finance & Control in het Franciscus Gasthuis en ben inmiddels ruim 20 jaar werkzaam in de ziekenhuiszorg in deze regio.

In mijn vrije tijd ben ik graag aan het werk of aan het luieren in de tuin. Verder vind ik hardlopen, bergwandelen en lezen heerlijk en ontspannend.

Ik wil graag mijn bijdrage leveren aan de IJsselHospices. Na een periode van ontwikkeling is het borgen van dit mooie werk voor de komende jaren een belangrijke opdracht waar ik graag mijn inzet voor zal leveren.

” *Het borgen van dit mooie werk voor de komende jaren, is een belangrijke opdracht!*

OMDAT ONTSPANNEN ZÓ MOEILIK IS

Er klinken warme, melodieuze, harmonieuze klanken uit haar kamer. Kevin is er, met zijn klankschalen. Voor de tweede keer al.

In Hospice IJsselOever weten we dat het brengen van klanken aan het ziekbed ontspanning kan geven, blokkades op kan heffen, herinnering op kan roepen. Omdat muziek ánders bij je binnenkomt dan woorden. Muziek raakt een andere, diepere laag.

Daarom is Kevin vandaag bij haar. Omdat ontspannen zó moeilijk is. En omdat het voor haar zo ongelooflijk ingewikkeld is om in zichzelf en in haar wereld ruimte te vinden. Daarom vullen die zachte, subtiele, harmonieuze klanken haar kamer. Ze laat het over zich komen. En... ze laat het binnenkomen. Het worden breekbare, waardevolle momenten met een gouden rand. Voor haar én voor haar buurvrouw die meegeniet van de klanken die overwaaien.

DE BEDOELING

Door Jeannette Roskam

coördinator Hospice IJsselOever

'Verdraaid, staan die koffiekopjes alweer met het oor naar links. Ik heb toch gezegd dat het anders moet! Ze moeten naar rechts, dat weet toch iedereen? Kan ik ze allemaal weer gaan omdraaien, pffffff. Alsof ik niks anders te doen heb.'

'Wie heeft gister de was staan vouwen? Helemaal verkeerd, zo blijf ik aan de gang! Alle handdoeken moeten op dezelfde manier gevouwen in de kast, anders ziet het er niet uit natuurlijk! Ik zal de co eens even hierop aanspreken. Hoog tijd dat er een prikbordbericht komt.'

De bedoeling

Zó herkenbaar: het onderling gedoe. Hoe zijn de handdoeken gevouwen, hoe staan de kopjes in de kast, wie doet de boodschappen, wie doet wat als je samen dienst hebt? Door al dit geregeld ben je soms het zicht kwijt op waar het ook alweer om gaat.

Maar wat is nu precies de bedoeling? Waarom werken we in het hospice? Wat willen we bereiken? Keurige keukenkasten? Beeldschone stapeltjes badhanddoeken? Of bewoners die comfortabel zijn tijdens het laatste stukje van hun leven?

VPTZ-training

De VPTZ heeft in oktober jl. een incompany-training verzorgd voor de vrijwilligers van IJsselOever. Tijdens de training stonden we stil bij een belangrijke vraag: wat is eigenlijk de bedoeling van het werk dat we doen? Wat drijft ons?

Natuurlijk zijn regels, protocollen, afspraken en systemen belangrijk. Ze geven duidelijkheid en sturing aan de samenwerking, maar voor je het weet, werk je vooral vanuit de regels en niet meer vanuit waar het om gaat.

De belangrijkste onderwerpen

De vraag is dan: hoe kun je weer werken vanuit de bedoeling? Om daar achter te komen, gingen we aan de slag met een flink aantal vragen:

- Waar gaat het om in vrijwilligerswerk, wat drijft je?
- Wat drijft de organisatie, waar gaat het om, wat is de bedoeling van het werk?
- Wat gaat goed en waar schuurt het?
- Theorie over bedoeling, vanuit het boek 'Verdraaide organisaties' van Wouter Hart.
- Wat betekent werken vanuit de bedoeling in je werk in het hospice en wat is je rol erin?

Werken vanuit de bedoeling

Door middel van verschillende voorbeelden werd duidelijk gemaakt welke zaken direct van invloed zijn op het welbevinden van de bewoner, en welke zaken niets of nauwelijks iets met de werkelijke bedoeling van het werk te maken hebben. Kopjes met het oortje links of rechts in de kast? Leuk, zo'n keurige plank achter dat deurtje in de keuken, maar het zal de bewoner heus een zorg zijn! En die handdoeken? Zolang de bewoner maar lekker wordt afgedroogd na het wassen, is het al gauw goed!

Wat wél van belang is voor de bewoners, is bijvoorbeeld dat het beddengoed prettig is, dat er geen tocht in de kamer is, dat de prullenbakken niet worden gelegegd terwijl de bewoner probeert te slapen. Werkt de vriezer nog goed? Wordt er goed schoongemaakt? Hier wordt terecht aandacht aan besteed, want het raakt de bewoner als één en ander niet goed op de rails is. En die handdoeken? Als je het echt belangrijk vindt en je hebt tijd over, vouw je ze toch gewoon opnieuw!

MIJN LAATSTE BIJDRAGE AAN ZICHT OP IJSSEL

Door Peter Meulendijk

Vrienden van Hospice IJsselOever

Na zeven jaar vrijwilligerswerk voor Hospice IJsselOever zet ik er een punt achter. Tijd voor nieuwe mensen en nieuwe inzichten. Maar ik kijk wel terug op een mooie periode en zeker op de samenwerking met een geweldig enthousiast team van de Vrienden van IJsselOever.

Huisstijl

Mijn bijdrage was zeker in het begin erg leuk omdat ik me vanuit mijn expertise bezig kon houden met het opzetten van de communicatie voor het hospice.

Er was nog helemaal niets, dus moest er een communicatiestrategie en -plan worden geschreven op basis waarvan vervolgens een huisstijl, logo, website en documentatie konden worden ontwikkeld. De eerste teksten voor al deze uitingen moesten worden geschreven. Kortom, er was zeker voor mij heel veel werk aan de winkel. Dat het succesvol was, mag blijken uit het feit dat de andere hospices de stijl hebben overgenomen en er nu een uniform beeld is voor de drie vestigingen. Iets om met plezier op terug te kijken.

Fundraising en acties

In de latere jaren hebben we ons als Vrienden vooral geconcentreerd op het binnenhalen van fondsen, waarbij Felix zich ontpopte als een ware fundraiser. En in dat kader mag ook José Grandia's naam niet ontbreken. Al met al een groot succes.

Daarnaast moesten er acties komen gericht op een breed publiek. Ook dit deel van het werk paste mij als een jas. Het bedenken en inrichten van de acties, zodat deze via de mails, sociale media en de website konden worden gerealiseerd, was altijd weer een uitdaging. We verkochten rond de feestdagen wijn en kerstbomen en haalden lege flessen op via inleveracties bij de supers, waarmee we de nodige euro's binnenhaalden.

Symposium

Niet als laatste moet ook het organiseren van een symposium op 30 mei 2018 genoemd worden, met als thema: *Palliatieve zorg bereikbaar houden voor iedereen, de uitdaging voor morgen*. In aansluiting op de opening van Hospice IJsselOever op 24 januari van dat jaar, bleek dat er veel behoefte was aan duiding.

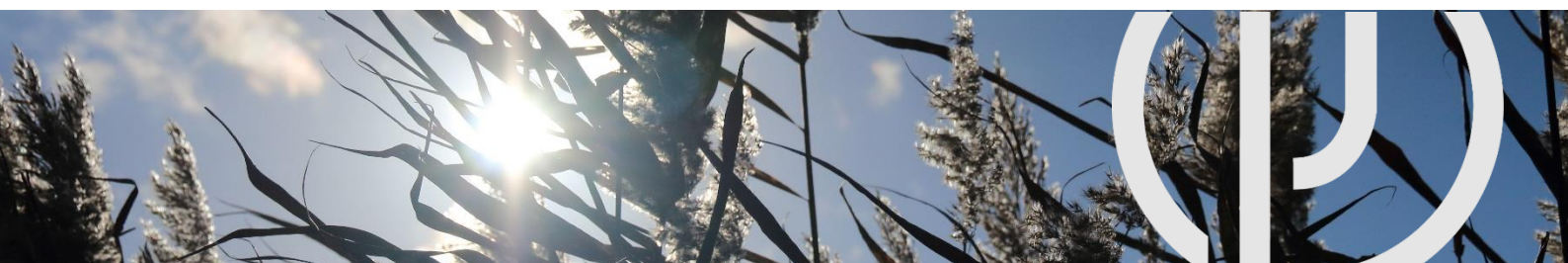
Peter Aalstein, Aad de Jong en José Grandia wisten een groot aantal sprekers van naam en faam bij elkaar te brengen in de Nieuwe Westerkerk in Capelle. Wendy Hoogendijk zorgde met haar optreden voor een muzikale omlijsting die er wezen mocht.

En ik mocht wederom aan het werk om te zorgen dat er een programma met aankleding en techniek stond, dat er uitnodigingen en programmaboekjes kwamen. Al met al een geweldige happening die misschien nog eens voor herhaling vatbaar zal zijn.

Tijden veranderen

Tijden veranderen en er komen nieuwe mensen, nieuwe inzichten en nieuwe structuren, de organisatie groeit en professionaliseert. En zo hoort het ook te zijn. Dan is het goed om jezelf de vraag te stellen: kan ik hier nog een bijdrage leveren waar ik zelf ook blij van word?

Ik wil iedereen bedanken voor de fijne samenwerking in de afgelopen jaren en wens het bestuur en alle vrijwilligers een mooie toekomst binnen de IJsselHospices.

LAAT NIEMAND IN EENZAAMHEID STERVEN

Stichting Vrijwillige Terminale Zorg Capelle/Krimpen (VTZ) wordt IJsselOever aan Huis

Door George Henkens, voorzitter bestuur IJsselHospices

Maar een klein aantal mensen binnen onze inmiddels grote organisatie IJsselHospices, weet dat voor de ontwikkeling van het ene hospice in Nieuwerkerk tot wat er nu is gevormd, één organisatie alles bepalend is geweest. Dat was de Stichting Vrijwillige Terminale Zorg Capelle/Krimpen, die we gebruikelijk afkortten tot VTZ.

VTZ: actief vanaf 2002

In 2002 (!) werd deze stichting opgericht door de Stichting Zorgbeheer de Zellingen. Ik zet een uitroepeteken achter 2002 om dit jaartal goed op u te laten inwerken. IJsselThuis opende in 2005 de deuren. Toen bestond er dus al jaren vrijwillige terminale zorg in Capelle en Krimpen. Ik baseer me dan op de officiële datum, maar al in 1998 was er een aantal organisaties die zich samen over de terminale zorg hadden gebogen. Dat was de voorloper van de VTZ.

VTZ: een stevige organisatie

Toen het bestuur van IJsselThuis in 2016 besloot niet langer na te willen denken over het uitbreiden van het huis van IJsselThuis, maar een nieuw hospice wilde starten, werd onmiddellijk contact gezocht met het bestuur van de VTZ. Immers, zij waren in Capelle al met veel vrijwilligers actief in de terminale zorg. Op operationeel niveau bestonden al wel collegiale contacten. Anita Akkersmans en Astrid Puts waren de professionals in dienst van de Zellingen. Zij organiseerden de VTZ-inzetten. In de begeleidingsgroep komen we dan ook al de naam tegen van Henny Aerts, die nu nog zo'n belangrijke rol vervult in IJsselOever. Wanneer we het jaarverslag van 2015 raadplegen, zien we dat in dat jaar 32 inzetten werden verzorgd: 27 bij cliënten thuis en 5 bij cliënten in een verzorgingshuis. Hierbij waren 22 vrijwilligers betrokken. Een stevige organisatie, die een belangrijke rol vervulde in Capelle en Krimpen.

Een hospice in Capelle

Toen Cor van Marle en ondergetekende in 2016 voor het eerst met Teuni van Wijngaarden en José Grandia koffie gingen drinken om te horen hoe zij stonden tegenover de komst van een hospice in Capelle/Krimpen, werden wij overvallen door hun enthousiaste reacties. Zij hadden natuurlijk een goede kijk op de terminale zorg in deze woonplaatsen en wisten dat een hospice in heel goede aarde zou vallen. Wij wilden graag samenwerken met hun VTZ, maar zij vertelden dat zij liever hadden dat een nieuw hospice de VTZ zou opnemen. Voor de Zellingen was het instant houden van een vrijwilligers organisatie een beetje een vreemde activiteit.

De rest is geschiedenis. We gingen met Anita in gesprek om na te gaan of zij bereid was in dienst te treden bij het nieuwe hospice, om vandaaruit zowel de inzet van de terminale zorg aan huis als in het hospice te organiseren. Henny bleef ons anker in het vrijwilligersnetwerk van Capelle, omdat zij zich ook bij IJsselOever helemaal thuis voelde.

Fusie VTZ en IJsselOever

Op 1 december 2018 is het bestuur van de Stichting VTZ overgegaan van de Zellingen naar Cor van Marle en ondergetekende en vervolgens hebben de besturen van IJsselOever en de VTZ op 1 oktober 2022 besloten te fuseren. Wanneer deze fusie bij de notaris is gepasseerd, dan is de Stichting Vrijwillige Terminale Zorg Capelle/Krimpen opgehouden te bestaan.

NIEUWE GEZICHTEN IN IJSSELTHUIS

ANNEKE BEIJER

Mijn naam is Anneke Beijer, 34 jaar en moeder van twee fantastische zoons, te weten: Levi van 9 jaar en Sem van 7 jaar. Samen met mijn man woon ik sinds een paar maanden in Rotterdam-Nesselande.

Afgelopen 1 december ben ik begonnen als coördinator in Hospice IJsselThuis in Nieuwerkerk aan den IJssel. Ik voel me enorm bevoorrecht dat ik deze functie mag uitvoeren en voel me heel erg welkom binnen de organisatie! Ik hoop me enorm nuttig te kunnen gaan maken voor alle vrijwilligers, de bewoners en hun familie/naasten.

Ik vind het heel belangrijk om het fijn te hebben met elkaar en ben van mening dat open en eerlijke communicatie altijd goed is. Ik ben een open boek, dus vragen zijn altijd welkom! Daarnaast vind ik het belangrijk om goede contacten te hebben en leggen binnen de keten. Ik zal daarom waar mogelijk aansluiten bij regio-overleggen, netwerkbijeenkomsten en alle andere vormen van contact binnen de palliatieve zorg.

Voor deze functie heb ik bijna tien jaar in het IJsselland Ziekenhuis gewerkt. Ik heb hier verschillende functies uitgevoerd, zoals teamleider poliklinieken en praktijkopleider en ik ben als gespecialiseerd assistent en dagcoördinator werkzaam geweest op de dermatologie. Van origine ben ik verpleegkundige en heb daardoor in covidtijd ook op de covidunit weer in het wit gewerkt.

Voor de toekomst hoop ik mij jaren in te mogen zetten voor stichting IJsselHospices. Dit met veel zorg en aandacht voor iedereen die hierbij betrokken is. In de afgelopen weken heb ik al gemerkt wat voor mooie dingen hier gegroeid zijn en verder kunnen en mogen groeien. Laten we dat samen voor elkaar krijgen.

Ik hoop jullie allemaal snel te ontmoeten!

”

Zorg en aandacht voor ieder die hierbij betrokken is.

”

Samenwerken in een fijne en open werksfeer is essentieel.

HESTER LUGTEN

Mijn naam is Hester Lugten, 34 jaar oud. Ik woon samen met mijn man Stephan, zoon Jens en dochter Fem in Capelle aan den IJssel. Naast mijn werk als invalcoördinator in IJsselThuis ben ik parttime werkzaam als relatiebeheerder zorgonderwijs bij het Albeda College. Ik ben van oorsprong verpleegkundige en daarnaast ben ik acht jaar opleider geweest in zowel de VVT (Verpleeg- en Verzorgingshuizen en Thuiszorg) als in het ziekenhuis. Vorig jaar heb ik tevens mijn communicatiestudie mogen afronden. Mooie en leerzame ervaringen die ik mag meebrengen naar stichting IJsselHospices.

Onlangs mocht ik als invalcoördinator starten in Hospice IJsselThuis. Ik voelde mij direct welkom en thuis. Wat ontzettend fijn, dank daarvoor! Wat een warme en liefdevolle zorg wordt er gegeven binnen de IJsselHospices, waarin de schat aan kennis en ervaring zo waardevol is. Ik kijk ernaar uit om hieraan bij te dragen, zodat we samen de liefdevolle en warme zorg aan de bewoners en naasten mogen blijven realiseren.

Samenwerken in een fijne en open werksfeer is essentieel, vind ik. Laten we elkaar aanvullen, eerlijk en open communiceren en samen blijven leren. Ik heb er alle vertrouwen in dat dit goed komt en ik kijk ernaar uit om jullie binnenkort te ontmoeten.

Lieve groet!

SAMARITAN EVERGREEN HOSPICE

Door Rudy Schoonveld

voorzitter stichting Vrienden van IJsselPolder en zorgvrijwilliger in IJsselPolder

Hoe ziet een hospice er uit in Amerika? Voor het vorige nummer van Zicht op IJssel wilde ik iets meer vertellen over het Samaritan Evergreen Hospice in Albany, in de staat Oregon. Ik had nog een paar vragen en wilde een paar foto's hebben. Die kwamen te laat voor de deadline van dat nummer.

Samaritan Evergreen Hospice

Het Samaritan Evergreen Hospice is in 1984 opgericht vanuit de gemeenschap in Albany als *Home Care Network*. Al vrij snel na de oprichting is het verbonden met het plaatselijke ziekenhuis, *Samaritan Albany General*. In 2012 heeft het hospice een *Hospice House* opgericht. Helemaal betaald uit donaties van particulieren en charitatieve fondsen.

In Amerika noemen ze het geheel aan palliatieve diensten en voorzieningen een hospice. Dat lijkt te maken te hebben met de ziektekostenverzekeringen: Medicare (ouderen), Medicaid (lage inkomens), VA (veteranen) en particuliere verzekeringen. Die kunnen een hospice vergoeding geven voor de zorg in de laatste zes maanden van iemands leven. Er zijn in de VS ruim 5.000 hospices, waarvan ruim 70% commercieel. Het *Samaritan Evergreen Hospice* is een non-profitinstelling.

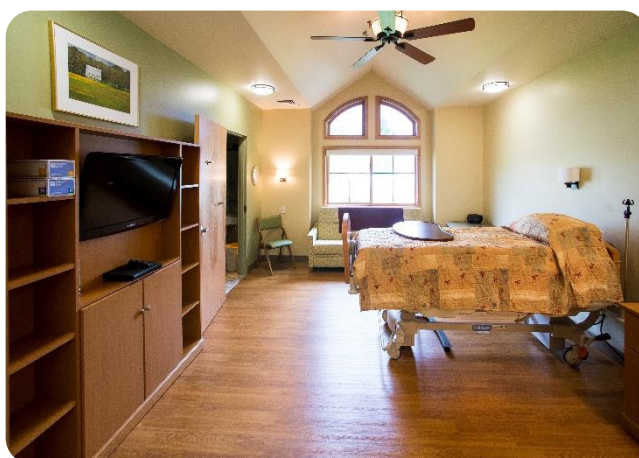
Inpatient Hospice Facility

Wat wij een hospice noemen, heet daar een *Inpatient Hospice Facility* of *Hospice House*. Het *Samaritan Evergreen Hospice* levert 6% van de zorg in hun *Hospice House*. Meer dan de helft (57%) van de zorg vindt plaats aan huis, verder in verpleeghuizen, aanleunwoningen, enzovoorts. Het hospice levert dagelijks zorg aan 124 cliënten. Het *Hospice House* heeft twaalf bedden. De meeste hospices in Amerika hebben geen *Hospice House*. Landelijk vindt 1,2% van de hospice zorgdagen plaats in een *Hospice House*.

Hospice House

Het *Hospice House* is vooral bedoeld voor de mensen met de zwaarste zorgvraag. Het gaat om mensen met pijn of symptomen die niet thuis kunnen worden behandeld. Als de situatie is gestabiliseerd, gaan mensen weer naar huis. Daarnaast kent men de respijtzorg. Om mantelzorgers te ontlasten, kunnen cliënten één tot vijf dagen in het *Hospice House* verblijven. Cliënten verblijven gemiddeld vijf dagen in het *Hospice House*. Als derde zijn er in het *Hospice House* cliënten met een *Room and Board status* voor maximaal twee weken. De kosten van dit verblijf worden niet vergoed door hospiceverzekeringen.

In de *Samaritan Evergreen Hospice* werken 110 betaalde krachten en 60 vrijwilligers. De vrijwilligers worden zowel bij mensen thuis als in het *Hospice House* ingezet. De vrijwilligers doen van alles: bezoeken, voorlezen, honden uitlaten, gasten verwelkomen, medicijnen ophalen, enzovoorts. In het *Hospice House* zijn er drie vrijwilligersdiensten per dag, zeven dagen per week.

POSTERACTIE OMMOORD

Door Wichard de Wolf

kookvrijwilliger in Hospice IJsselPolder

Op 19 december jongstleden hebben we als hospice in samenwerking met de winkeliersverenigingen Hesseplaats en Binnenhof een posteractie uitgevoerd.

Gericht op de ander

Juist in de decembermaand staan mensen meer stil bij en zijn meer gericht op de ander. Ze trekken zich het lot van de ander ook meer aan. Daarom leek het ons een goed idee om mensen niet alleen opmerkzaam te maken op het bestaan van het hospice (immers: onbekend, maakt onbemind), maar om ook een oproep op hen te doen om vrijwilliger te worden.

De sneeuw was net aan het verdwijnen, het was een mooie zonnige dag, dus togen Jannie, Fred, George en ikzelf met een opgeruimd humeur de buurt in om bij de winkels de posters op een mooie plek op te hangen.

Hartelijke ontvangst

We waren van te voren aardig gepromoot in de Hesseplaats door Marcel (van de Jumbo, de voorzitter van de winkeliersvereniging daar) en in de Binnenhof door Remco (van Dierenspecialzaak Lambrechts) en door Elroy (van Plus Verhoeven). Dus de meesten waren op de hoogte van onze komst. De ontvangst was overal heel hartelijk

Veel winkeliers, zowel van de ketens als van de kleine winkels, waren niet alleen heel belangstellend, maar zegden ons bovendien steun toe.

Prachtige gesprekken

Ook hadden we prachtige gesprekken met winkelende passanten. We vertelden hen over het hospice. Of zij deelden met ons ervaringen die zij hadden in een hospice met familie, vrienden of kennissen.

Hopelijk leidt deze actie tot blijvende aandacht voor Hospice IJsselPolder in de buurt en zullen nieuwe vrijwilligers via deze weg hun weg vinden naar ons huis.

EEN ONVERGETELIJK MOMENT

Hij was een zachtaardig en erg geïnteresseerd mens. Een charmeur ook wel. Ik kan me voorstellen dat hij in het restaurant dat hij jarenlang runde, een goede gastheer was. Hij vertelde vaak over zijn werk. Over de kneepjes van het vak en over de grapjes die klanten maakten. De klant was koning bij hem. Nog steeds.

Zelfs in het hospice gaf hij je dat gevoel: als zijn verzorger was jij de koning(in)!

En hij vertelde over zijn hobby: het vissen. En over de combinatie tussen zijn werk en zijn hobby. Want wat is er mooier dan een goeie vis vangen en die als een heerlijke maaltijd opdienen?! Hij kon ook ontroerd zijn. Vooral op momenten dat je zomaar even bij hem kwam zitten en luisterde naar zijn verhalen.

Zo triest...

Op een gegeven moment was de rem van zijn doen en denken weg. Dat werd veroorzaakt door het ziekteproces in zijn hoofd. Zo triest om te zien hoe hij de grip op zijn handelen kwijt was.

Nog één keer aan tafel

Zijn vrouw en kinderen wilden heel graag nog een keer met hem dineren. Uit de vriezer van thuis werd een mooie vis meegebracht die hij zelf nog had gevangen. Mij werd gevraagd deze laatste gezamenlijke maaltijd te organiseren. Het voelde enorm bevoorrecht om dit dierbare moment te mogen begeleiden.

Het zou zeker weten ook een emotioneel moment worden: als gezin nog eenmaal aan tafel met de gedachte dat het nooit meer zo zal zijn...

De grote ronde tafel uit de woonkamer werd zijn kamer in gesjouwd: mooi tafellaken erop en kaarsen aan. De familie had zijn favoriete muziek opgezet. Iedereen mooi aangekleed.

Prachtige herinnering

Samen met een zoon heb ik het eten bereid: een spannende missie. Want beide zoons zijn goede koks... Achteraf bleek dat er weinig geproefd was. De sfeer was goed, het eten ook, het zag er allemaal prachtig uit, maar iedereen had een dikke keel van de emoties. Maar ondanks dat en ondanks het verdriet, werd het een prachtige herinnering: een onvergetelijk moment.

Enkele dagen erna is hij overleden.

Jeanette Leeflang, pr-vrijwilliger Hospice IJsselThuis

Colofon

Deze Zicht op IJssel nummer 11 kwam tot stand met de medewerking van:

George Henkens, Hilda van den Oosterkamp, Luci Schermers, Jean-Bart Bügel, Jeannette Roskam, Peter Meulendijk, Rudy Schoonveld, Wichard de Wolf, Jeanette Leeflang, Anneke Beijer, Hester Lugten, Henny Aerts en Els Bette-Fluit.

Zicht op IJssel verschijnt enkele malen per jaar en wordt verzonden aan alle medewerkers, oud-medewerkers en belangstellenden van de IJsselHospices.